

Ще одна нагорода Олексія Клименка

У січні Олексію КЛИМЕНКУ виповниться 90. Він уже погано чує та бачить, як і ходить, але самостійно дістався до редакції районної газети, де в присутності її працівників голова ради Сарненської районної організації ветеранів України Рінат Валеєв вручив йому відзнаку Організації ветеранів України «Почесний ветеран України». Вона поповнила його скарбничку з 16 ювілейних і трудових нагород, 7 почесних знаків. До речі, Олексій Клименко - друга людина в районі, яка її отримує (першою була нині покійна Лідія Борова).

Скромний, інтелігентний, ввічливий, сивочолий ветеран війни після всього, що пережив, нікому не бажав би побачити щось подібне. Адже війна (тепер знаємо про неї не тільки зі слів очевидців Другої світової) - це горе для людей і страшні втрати.

Олексія призвали служити у 18, і незадовго, після невеликої підготовки, опинився в діючій армії. Потрапив на 1 Білоруський фронт у 18 автотранспортну бригаду солдатом-водієм. До кінця війни, після закінчення операції «Багратіон», вона вже мала достатньо солідну назву: 18 Барановицька (від білоруського міста Барановичі) Червонопрапорна ордена Кутузова II ступеня окрема автотранспортна бригада. Чи страшно було? По-всякому, але людина до всього звикає, каже Олексій Клименко.

5 березня 1945 року перед Одером шалена куля пошкодила хлопцеві частину стегна, колінний суглоб і велику гомілкову кістку. Як результат, і три операції й півроку лікування в госпіталях. На щастя, залишився жити. Донині Олексій Миколайович завдячує командирі, який наказав обладнати машину й юнака з Німеччини перевезли спочатку в Польщу, а потім на Батьківщину — в Харків. Вийшов із лазарету з медичним висновком «непридатний до служби»: а згодом Олексій отримав групу інвалідності.

У 1945-ому після тяжкого поранення повернувся додому, на Чернігівщину. Одразу пішов у школу, в 10 клас (до війни закінчив 9), і отримав атестат зрілості. Потім вступив у Гомельський технікум залізничного транспорту, де сформували групу Д-38, куди ввійшли переважно учасники війни (окрім двох чоловіків і 5 жінок). Після його закінчення молодого чоловіка направили на роботу на Калінінську залізницю на станцію Медведево черговим, а згодом маневровим диспетчером. А в 1950-ому, за наказом заступника міністра залізничного транспорту, Олексія Клименка командували на станцію Сарни Сарненського відділку Ковельської залізниці потяговим диспетчером. Згодом її реформували (з'єднали із Львівською), а за нею й і Сарненське відділення.

Майбутня дружина працювала телефоністкою на залізниці, тут і познайомились. А 17 жовтня 1953 року поєднали свої долі назавжди. Тепер, коли подружжя Клименків офіційно представляють: «Олексій Миколайович і Ольга Миколаївна...», чоловік

жартує: «Одного батька діти». А якщо серйозно, то в цієї пари треба повчитися як бути разом у горі та радості. Подружжя цінує й любить гарні книги, хорошу музику, може годинами говорити про живопис. А ще Олексій Клименко вміє вітатися українською, російською, польською, французькою, угорською та циганською мовами. Але, повірте, не тільки здороватися.

Марія КУЗЬМИЧ